

Arrest

nr. 104 837 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Ingoesje origine te zijn. U bent geboren in Yalutorovsk en woont in het dorp Nasyr-Kort (Ingoesjetië). U bent getrouwd met T. O. (...) (O.V. xxxxxxxx) met wie u vier minderjarige kinderen heeft: A. (...) (O.V. xxxxxxxx), A. (...) (O.V. xxxxxxxx), A. (...) (O.V. X) en A. (...) (O.V. xxxxxxxx).

In 2007 gaat u met uw man T. O. (...) en met uw eerste kind naar Polen en dient er een asielaanvraag in. Uw man vreesde toen immers dat hij in Ingoesjetië problemen zou kunnen krijgen omwille van zijn religieuze leraar. In Polen krijgt u een tweede kind. In 2009 keren jullie naar Ingoesjetië terug. In dat jaar baart u uw derde kind.

In 2012 gaat uw man naar Egypte, op zoek naar een geneeswijze voor uw ziekte. Op 6 maart 2012 vallen medewerkers van het Centrum voor Terrorismebestrijding uw huis binnen en houden u een hele dag vast in Nazran. Ze stellen u vragen over uw man en laten u weten dat hij verraden is door ene I. A. (...) – uw man zou wapens bezitten. Ze bellen uw man in Egypte op met uw gsm en raden hem aan terug te komen en zich te melden voor verhoor. Uw internationaal paspoort wordt afgenomen. Als u die avond vrijkomt, gaat u onmiddellijk bij uw ouders in Karabulak intrekken. Uw man komt pas eind mei-begin juni terug uit Egypte. Daarvoor was u nogmaals een aantal keer meegenomen geweest. Vlak na zijn terugkomst gaat uw man onderduiken bij verschillende vrienden. Jullie zien elkaar soms nog wel bij uw ouders in Karabulak. In april 2012 verkrijgt u voor u en uw kinderen nieuwe internationale reispassen. Zelf wordt u sindsdien nog steeds vaak (wekelijks) meegenomen en ondervraagd over uw man.

Uiteindelijk verlaat u Ingoesjetië op 7 oktober 2012. U gaat met uw kinderen van Nazran naar Noord-Ossetië, waar u het vliegtuig neemt (via Turkije) naar Egypte. Daar gaat u van Caïro naar Alexandrië en verblijft er drie maanden bij de tante van uw man. Uw man zelf vertrekt vanuit Ingoesjetië naar België. Op 31 december 2012 neemt u met uw kinderen het vliegtuig in Alexandrië en vliegt zo via Turkije naar Wit-Rusland. Daar neemt u een trein naar Terespol (Polen) en dient er een asielaanvraag in. U wacht het resultaat van die aanvraag echter niet af en reist onmiddellijk verder met een taxi. In Duitsland wordt u echter tegengehouden door de politie en een week vastgehouden. Als u vrijkomt, zet u uw reis verder naar België, waar u op 11 januari 2013 aankomt en op 15 januari 2013 een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijksakte, de vier originele geboorteaktes van uw kinderen (één ervan uit Polen), uw originele interne Russische paspoort en een notariële akte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag volledig beroept op de problemen van uw man T. O. (...) (O.V. xxxxxxxx) (CGVS p. 10). Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor de autoriteiten van uw land, meer bepaald het departement van extremismebestrijding van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zij beschuldigen u sinds februari 2012 (volgens u valselyk) van illegaal wapenbezit en plaatsten u in augustus 2012 in officiële opsporing. Bij een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u door hen gevangen genomen, gefolterd of ontvoerd te worden (CGVS p. 11 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelyk te maken.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aanvankelyk dat u op 6 maart 2012 (de dag waarop de geplande afreis van uw vrouw naar Egypte verhinderd werd wegens haar vasthouding) in Egypte werd opgebeld door FSB-medewerkers. Zo kwam u te weten dat uw vrouw werd

vastgehouden. Ze eisten van u dat u zich bij hen in Ingoesjetië zou aanmelden. U sloot daarop het gesprek af, waarop ze u wel nog steeds terugbelden met telkens dezelfde vraag. Onmiddellijk daarna echter verklaart u dat u door hen één keer werd opgebeld met de gsm van uw vrouw en dat u hen vervolgens zelf meerdere keren opbelde in de loop van diezelfde dag (CGVS 4.12.2012 p. 12). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS legt u hierover nog een andere verklaring af. U verklaart immers dat u op 6 maart 2012 in Egypte een sms-bericht van uw vrouw kreeg met de boodschap dat ze aangehouden was en dat u haar moest terugbellen. Dat deed u via een online belsysteem vanuit een internetcafé; u kreeg de FSB-medewerker aan de lijn die u toestond ook even met uw vrouw te spreken. Als de verbinding daarop wegvalt, belt u uw vrouw nog een aantal keer terug op op haar gsm, maar vanuit een ander internetcafé. Alle pogingen bijeen, verklaart u dat u uw vrouw die dag zo'n drie à vier keer aan de lijn heeft gehad (CGVS 14.02.2013 p. 2). Als uw vrouw gevraagd wordt naar het verloop van jullie telefoonverkeer op 6 maart 2012, verklaart zij dat de FSB-medewerker u opbelde met haar gsm-toestel. Tijdens dit gesprek mocht ze u even spreken. Aangezien het belkrediet van haar gsm opgebeld was, belde u haar nog één keer terug vanuit een telefoonwinkel maar uw vrouw mocht tijdens dit tweede gesprek niet aan de lijn komen (CGVS vrouw p. 12-13). Als u geconfronteerd wordt met het feit dat uw vrouw in tegenstelling tot u niets zei over een sms-bericht en dat ze zei dat de FSB'er u opbelde terwijl u zei dat u zelf belde naar de gsm van uw vrouw vanuit een internetcafé, verklaart u dat uw vrouw het verkeerd gezegd heeft. Daarna wijzigt u nogmaals uw eigen verklaringen over dit telefoonverkeer door te stellen dat u uw vrouw toch niet vanuit een internetcafé opbelde (omdat die op dat uur gesloten waren) maar van bij een vriend (CGVS 14.02.2013 p. 6). Als u daarna ook gewezen wordt op het feit dat u uw vrouw die dag drie à vier keer aan de lijn zou hebben gehad terwijl uw vrouw zei dat dat maar één keer was, verklaart u opnieuw dat zij het verkeerd zegt en blijft u bij uw standpunt (CGVS 14.02.2013 p. 6). Echter, het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige versies kan nooit een afdoende verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast verklaart u dat er mensen van verschillende veiligheidsdiensten bij de ondervraging van uw vrouw aanwezig waren; zo had ze het onder andere over meerdere medewerkers van de FSB (op zijn minst twee) (CGVS 4.12.2012 p. 12, p. 15, p. 18 & p. 19). Uw vrouw daarentegen kan echter maar de aanwezigheid van slechts één FSB-medewerker bevestigen (CGVS vrouw p. 11-12 & p. 17). Als ze erop gewezen wordt dat u het over twee FSB-medewerkers had en dat u dat van haar weet, blijft ze erbij dat er slechts één FSB'er bij was (CGVS vrouw p. 17). Ook dit vormt geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Hoewel u niet bij de ondervraging aanwezig was, kan van jullie verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen; volgens u informeerde uw vrouw u immers altijd over alles wat er gebeurd was met haar (CGVS 14.02.2013 p. 3).

Aangezien u op het moment van deze arrestatie nog in Egypte was, wordt u gevraagd waar en wanneer u uw vrouw dan voor het eerst terugzag toen u was teruggekeerd naar Ingoesjetië. U antwoordt hierop dat dat eind mei-begin juni 2012 was in een tuin in het dorp Plievo waar niemand jullie kon zien (CGVS 14.02.2013 p. 4). Uw vrouw echter verklaart dat dit bij haar ouders in het dorp Karabulak was (CGVS vrouw p. 14). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat het volgens u toch in Plievo was (CGVS 14.02.2013 p. 7). Zoals reeds gezegd is het louter herhalen van de eigen versie van de feiten bijzonder pover te noemen ter verklaring van deze tegenstrijdigheid.

Verder verklaart u dat uw vrouw zelf in totaal vier keer meegenomen is geweest, waarvan één keer op 6 maart 2012 (CGVS 14.02.2013 p. 5). Als u dan geconfronteerd wordt met de uitspraken van uw vrouw hieromtrent, nl. dat zij gedurende maanden vele keren, zelfs bijna wekelijks, werd meegenomen en 'constant werd verhoord en bedreigd' (CGVS vrouw p. 10, p. 13 & p. 14), verklaart u dat u dat niet kon weten omdat u sinds uw terugkeer uit Egypte niet steeds bij uw vrouw was (CGVS 14.02.2013 p. 7). Echter, van u en uw vrouw kan verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen, aangezien jullie beiden verklaren dat jullie contact hielden met elkaar en dat uw vrouw u steeds op de hoogte hield van alles wat er met haar gebeurde, ook in verband met haar vasthoudingen, zelfs toen jullie niet samen verbleven (CGVS 14.02.2013 p. 3, p. 4 & p. 5 + CGVS vrouw p. 14 & p. 15).

Tot slot werd nog een ongerijmdheid vastgesteld in jullie verklaringen aangaande de manier waarop uw vrouw na haar vrijlating naar huis geraakte. U verklaart namelijk dat uw vrouw op 6 maart 2012 's avonds na haar vasthouding vrij mocht vertrekken van het gebouw van de terrorismebestrijding in Nazran. Via een achterdeur mocht ze vertrekken; op dat moment zag ze haar familieleden die zich daar buiten verzameld hadden en die haar dan naar huis brachten (CGVS 4.12.2012 p. 19). Uw vrouw daarentegen verklaart dat ze die avond door haar ontvoerders met een auto met geblindeerde ramen naar huis werd gebracht; op het moment dat ze plaats verliet waar ze werd vastgehouden, zag ze haar familieleden staan, die echter niet wisten dat uw vrouw daar was aangezien de autoriteiten ten opzichte van haar familieleden bleven volhouden dat uw vrouw zich daar niet bevond (CGVS vrouw p. 11). Beide verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te verzoenen.

De hier opgesomde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden raken aan de kern van uw asielrelaas, nl. de vasthouding(en) van uw vrouw en haar ondervragingen over u en de plaats waar u uw vrouw voor

het eerst terugzag na uw terugkeer uit Egypte (toen u uit veiligheidsoverwegingen onmiddellijk ging onderduiken). Aangezien u en uw vrouw er niet in slagen deze anomalieën op een afdoende manier te verklaren, ondermijnen deze elementen uw asielrelaas op ernstige wijze.

Ten tweede zijn er een aantal vaagheden en incoherenties te vinden in uw verklaringen en die van uw vrouw die uw asielrelaas bijkomend onaannemelijk maken.

Zo legt u onaannemelijk vage verklaringen af over een van de twee personen die voor u de oorzaak geweest zouden zijn van uw problemen, nl. A. A. (...) (de man na wiens arrestatie u door rechercheur K. (...) nogmaals beschuldigd werd van het bezit van een bom). Over A. (...) verklaart u dat hij samen met twee anderen werd opgepakt, op verdenking van het plegen van een aanslag. Als A. (...)’s moeder haar zoon gaat zoeken, krijgt ze van T. K. (...), hoofd van de Dienst Terreurbestrijding die uw vrouw al ondervraagd had, te horen dat u de bom aan A. (...) gegeven zou hebben die bij hem thuis gevonden was. A. (...)’s moeder vertelde dit door aan u en zij slaagde er op een bepaald moment in haar zoon terug te vinden. Wanneer A. (...) opgepakt werd of wanneer hij teruggevonden werd door zijn moeder kan u zich echter niet meer herinneren. Ook over de aanslag waarbij A. (...) betrokken zou zijn geweest, weet u niets te vertellen (CGVS 4.12.2012 p. 20-22). Als rechercheur K. (...) u er naar aanleiding van de arrestatie van A. (...) beschuldigde van de bom geleverd te hebben die gebruikt werd voor de bewuste aanslag, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u meer weet over de aanslag die A. (...) zou beraamd hebben en over zijn arrestatie; te meer als u verklaart op het internet meer te hebben gelezen over de lotgevallen van A. (...) (CGVS 4.12.2012 p. 21).

Uw vrouw langs haar kant, blijft enorm vaag over het aantal keer dat zij werd meegenomen door de ordediensten in verband met u. Zo verklaart ze dat ze meerdere keren meegenomen werd ('om de week, of anderhalve week of om de twee weken') maar een verdere specificatie van hoeveel keer in totaal dat zou gebeurd zijn, blijkt ze niet te kunnen geven. Ze herinnert zich nog goed de eerste vasthouding op 6 maart 2012, maar wanneer de andere keren zouden geweest zijn, herinnert ze zich dan weer niet (CGVS vrouw p. 13 & p. 14). Echter, als uw vrouw effectief verschillende keren zou zijn meegenomen, kan van haar toch verwacht worden dat ze deze arrestaties concreter kan aanduiden qua aantal en tijdstip. Dit is niet het geval. Ook haar verklaringen over haar klacht die ze indiende bij het parket van Magaz in verband met het gedrag van haar ondervrager K. (...), doen de wenkbrauwen fronsen. Ze weet immers niet te zeggen wanneer ze deze klacht indiende, wanneer ze te horen kreeg dat de zaak al was doorverwezen naar het parket van Nazran of wanneer ze haar klacht uiteindelijk introk. Bovendien legt ze van deze (officiële) stappen die ze blijkbaar had genomen geen enkel begin van bewijs neer (CGVS vrouw p. 13-14). Dit plaatst de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover op los zand.

Ten derde dient gewezen te worden op het vrijwillige contact dat uw vrouw nog had met de autoriteiten van jullie land nadat jullie problemen waren uitgebroken. Zo verkreeg zij op respectievelijk 4 en 16 april 2012 internationale paspoorten voor jullie drie jongste kinderen en zichzelf, via de gewone procedure zonder daarbij problemen te ondervinden (CGVS vrouw p. 3, p. 4 & p. 6 + zie document 1 vrouw). Op 15 augustus 2012 ging ze de geboorteakte van jullie pasgeboren dochter ophalen en verkreeg ze ook voor haar een internationaal paspoort, zonder problemen te ondervinden (CGVS vrouw p. 3 + zie document 6 vrouw). Verder liet uw vrouw jullie pasgeboren dochter op 4 september 2012 registreren in haar intern paspoort (CGVS vrouw p. 6 + zie document 1 vrouw). Dit gedrag valt echter zeer moeilijk te rijmen met de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging. Indien jullie daadwerkelijk problemen kenden met jullie autoriteiten, is het niet aannemelijk dat uw vrouw het risico zou nemen om zich na het ontstaan van jullie problemen nog meermaals vrijwillig tot jullie autoriteiten te wenden voor het verkrijgen van de hierboven aangehaalde documenten. Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas, maar ook de ernst van de door jullie verklaarde vrees danig aangetast.

Het feit dat uw vrouw op 16 april 2012 alsnog een internationaal paspoort uitgereikt kreeg, valt evenmin te verzoenen met de door jullie aangehaalde problemen. Uw vrouw was volgens jullie beider verklaringen immers op 6 maart 2012 meegenomen door de dienst ter bestrijding van extremisme en terrorisme; daarbij werd ze over u ondervraagd door medewerkers van de FSB en werd haar internationaal paspoort afgenomen om te vermijden dat ze naar het buitenland zou vertrekken (i.c. Egypte). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat men enkel een internationaal paspoort krijgt na het fiat van de FSB. In dit opzicht is het heel ongeloofwaardig dat uw vrouw amper een maand na haar (eerste) arrestatie en ondervraging door de FSB probleemloos een nieuw paspoort zou verkregen hebben. Te meer omdat haar internationaal paspoort net door de FSB was ingehouden om te voorkomen dat ze het land zou verlaten. Pas wanneer u zich zou aanmelden bij de FSB zou zij het land opnieuw mogen verlaten (CGVS 4.12.2012 p. 12). Ook hierdoor komt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in het gedrang.

Ten vierde legt u een aantal documenten neer waarmee u uw asielrelaas wil staven, meer bepaald een aantal online krantenartikels en een brief met bijhorend opsporingsbericht van de MVD (zie documenten

3 en 4). Het CGVS is echter van mening dat deze documenten daar niet in slagen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit absoluut niet het geval. Verder heeft het Commissariaat-generaal redenen om te twifelen aan de authenticiteit van de brief van de MVD waarin uw opsporing vermeld wordt. Hiertoe beschikt het Commissariaat-generaal over enkele vormelijke aanwijzingen. Zo is op de brief duidelijk een niet-identificeerbare, lichtgrijze streep te zien met onderaan de afdruk van een aantal letters, die doet vermoeden dat het document een kopie betreft. Verder ontbreekt op de brief een officiële stempel van de instantie die het uitgegeven heeft. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat in Ingoesetië en de Russische Federatie tegen betaling eender welk document kan worden verkregen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten, wat de authenticiteit en bewijswaarde van deze documenten verder sterk relativeert. U blijft trouwens opvallend vaag over de wijze waarop dit document verkregen werd. Aangezien deze brief gericht is van de ene overheidsdienst aan de andere (nl. politie Magaz en Informatiecentrum Ingoesjetië), wordt u namelijk gevraagd hoe dit document in uw bezit is geraakt. U verklaart hierop dat u daar een tante heeft en dat ze dat via kennissen kon bekomen, maar u blijft heel vaag over de manier waarop dat zou gebeurd zijn. Als u gevraagd wordt waar uw tante precies werkt, verklaart u dat ze gepensioneerd is. Als u dan gevraagd wordt hoe, via wie of waar ze deze brief en bijlage dan kon regelen, verklaart u dat u het niet weet (CGVS 4.12.2012 p. 8-9). Echter, als u met deze brief en bijlage wil aantonen dat u officieel gezocht wordt in uw land en als u deze documenten via uw tante verkregen heeft, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet hoe ze dit in handen had gekregen.

In verband met de internetartikels die u neerlegt, waarin uw naam 'T. O. (...)' vermeld wordt en uw foto tweemaal afgebeeld staat, dient het volgende opgemerkt te worden. Zoals bij de brief van de MVD kan opgemerkt worden dat de bewijswaarde van deze artikels ten aanzien van de door u aangehaalde problemen meteen gerelativeerd wordt door uw incoherente verklaringen en die van uw vrouw hierover (zie boven). Dat de T. O. (...) waarover sprake in de artikels 24 jaar oud zou zijn (en u op het moment van het verschijnen van deze artikels reeds 30), is ook opvallend. U merkte zelf wel op dat uw geboortedatum in het ene artikel verkeerd is. Als verklaring hiervoor stelt u dat de persoon op de tweede foto iemand betreft die in 1988 geboren is en de geboortedata door elkaar gehaald werden (CGVS 4.12.2012 p.10). Deze verklaring is niet afdoende omdat er ten eerste staat dat jullie beiden in 1988 geboren zijn en er dus slechts sprake is van 1 geboortjaar. Bovendien komt ook de leeftijd in 2 van de 3 andere artikels niet met de uwe overeen. In twee van de drie andere artikels staat namelijk ook dat de gezochte T. O. (...) 24 jaar oud is, terwijl u op dat moment reeds 30 was.

Ten slotte, wat betreft uw reisroute, verklaart u dat u uw interne en internationale paspoort bij had maar dat u deze documenten onderweg niet gebruikt heeft omdat u zowel de Russisch-Oekraïense als Oekraïens-Poolse grens te voet (en dus illegaal) overstak (CGVS 4.12.2012 p. 10-11). Deze verklaringen (over vooral de grens tussen Oekraïne en Polen) zijn echter weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de groene grens tussen deze landen door de Poolse autoriteiten gecontroleerd wordt door camerabewaking in torens en door mobiele controles (te voet, te paard, motorisch en zelfs per helikopter/vliegtuig), zowel overdag als 's nachts. Er wordt ondermeer gebruik gemaakt van thermovisie-materiaal (die de uitgestraalde warmte van personen detecteert), nightvision-apparatuur en onzichtbare, in de bodem geïnstalleerde perimetrische apparatuur (die beweging van zowel mens als dier registreert) waarmee goederensmokkel en illegale binnenkomst worden opgespoord. Dat u deze grens te voet en illegaal heeft overschreden zoals u beweert, is bijgevolg quasi onmogelijk. Op die manier rijst het sterke vermoeden dat u de Schengenzone op een andere manier, op een ander tijdstip, via een andere route en/of met andere identiteitsdocumenten dan de uwe bent binnengekomen en dat u bijkomende informatie over uw reisroute bewust achterhoudt of verbergt voor de Belgische asielinstanties. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw interne en internationale Russische paspoort bevatten immers louter identiteitsgegevens die hier niet betwist worden. Van de overige documenten werd reeds eerder aangetoond dat ze uw asielrelaas niet kunnen staven (de brief van de MVD en de online artikels, zie boven). Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw O. D. (...) (O.V. xxxxxxxx) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS vrouw p. 10) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming."

Uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten enkel informatie over uw identiteit en die van uw kinderen, die hier niet betwist wordt. De notariële akte toont aan dat uw man u en uw kinderen de toestemming gaf om zonder hem te reizen, maar heeft geen bewijswaarde ten opzichte van de door u of uw man aangehaalde problemen. Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze deze beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, T. O., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 123 205. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 28 februari 2013.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 104 836 van 11 juni 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan T. O. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Ingoesje origine te zijn. U bent geboren in Malgobek (Ingoesjetië) en woont in het dorp Nasyr-Kort (Ingoesjetië). U bent getrouwd met O. D. (...) (O.V. xxxxxxxx) met wie u vier minderjarige kinderen heeft: A. (...) (O.V. xxxxxxxx), A. (...) (O.V. xxxxxxxx), A. (...) (O.V. xxxxxxxx) en A. (...) (O.V. xxxxxxxx).

In juli 2007 trouwt u met O. D. (...) met wie u enkele maanden later een eerste zoon krijgt. Op het einde van dat jaar trekken jullie met z'n drieën naar Polen, waar u omwille van de algemene onveiligheid in Ingoesjetië een asielaanvraag indient. In Polen wordt uw tweede zoon geboren. Nog voor inzake deze aanvraag een beslissing wordt genomen, keert u terug naar Ingoesjetië omdat u van uw moeder te horen had gekregen dat alles weer in orde was in uw land. In 2009 bevalt uw vrouw van uw derde zoon. Op 9 februari 2012 gaat u alleen naar Alexandrië (Egypte) om een aantal traditionele medische behandelingsmogelijkheden en –locaties te zoeken voor de bloedaandoening van uw vrouw.

U verblijft er bij uw tante. Tot dan toe had de klassieke geneeskunde daarvoor nog geen oplossing kunnen vinden. Terwijl u in Egypte bent, wordt eind februari 2012 een zekere I. A. (...) in Nazran (Ingoesjetië) opgepakt. Deze man had u leren kennen in de moskee en in 2011 hadden jullie nog samengewerkt in de bouw. Bij A. (...) thuis worden wapens en explosieven gevonden. Tijdens zijn ondervraging door de veiligheidsdiensten duidt hij u aan als medeplichtige (later zal u van zijn familie te horen krijgen dat hij dat gedaan heeft omdat hij dacht dat u voorgoed naar Egypte vertrokken was en u daarom geen problemen zou hebben). Wegens deze verklaringen valt de FSB op 6 maart 2012 bij u thuis binnen en neemt uw vrouw mee, die wordt ondervraagd. Een FSB-medewerker belt u in Egypte met de gsm van uw vrouw op. Hij legt u de situatie uit en draagt u op zich bij hen aan te melden. Zolang u dat niet doet, mag uw vrouw het land niet verlaten (haar internationaal paspoort wordt daartoe in beslag genomen). Midden mei 2012 vliegt u van Alexandria via Istanbul (Turkije) naar Baku (Azerbeidzjan). Daar neemt u de trein naar Derbent (Dagestan). Met een minibusje gaat u naar Grozny (Tsjetsjenië) en van daar met een taxi naar Ingoesjetië. Bij uw terugkomst gaat u onmiddellijk onderduiken bij een kennis in het dorp Plievo. U komt soms nog buiten om uw gezin te bezoeken en om via kennissen de verkoop van uw stuk grond te regelen. De FSB is ondertussen ook op de hoogte van uw terugkomst, via een informant.

In de zomer van 2012 worden drie jongens van uw dorp opgepakt, M. D. (...), A. A. (...) en ene N. (...). Bij hen thuis zijn explosieven gevonden en ze worden bovendien verdacht van het organiseren van een aanslag in Noord-Ossetië. De moeder van A. (...) gaat op zoek naar haar zoon; daarbij krijgt ze van de ordediensten te horen dat haar zoon had verklaard dat hij de bom van u had gekregen. Daarom wordt ook u verdacht van betrokkenheid bij deze aanslag en vanaf 8 augustus 2012 wordt u officieel in federale opsporing geplaatst. In diezelfde periode wordt uw vierde kind geboren.

U blijft nog steeds ondergedoken. Uw vrouw wordt nog herhaaldelijke keren meegenomen voor ondervraging. Begin oktober 2012 neemt uw vrouw, aan de hand van een nieuw bekomen internationaal paspoort, met uw vier kinderen het vliegtuig naar uw tante in Egypte.

Uiteindelijk verlaat u Ingoesjetië zelf op 26 oktober 2012. Vanuit Malgobek vertrek u met de auto via Nalchik naar Rostov; daarbij krijgt u de hulp van een medewerker van de verkeerspolitie. Een taxi brengt u naar Novoshatinsk, een dorp dicht bij de grens met Oekraïne. Die grens steekt u 's nachts te voet over. In dat land lift u verder naar Krasny Luch, van waar u met een lijnbus verder rijdt tot de grens met Polen. Ook die grens steekt u 's nachts te voet over. Met een taxi raakt u van in Polen verder tot in België, waar u op 30 oktober 2012 aankomt en op 5 november 2012 asiel aanvraagt.

Uw vrouw komt u begin januari 2013 in België vervoegen samen met jullie kinderen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Russisch paspoort, uw origineel internationaal Russisch paspoort, een originele brief van de MVD in een originele enveloppe en vier online artikels.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor de autoriteiten van uw land, meer bepaald het departement van extremismebestrijding van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zij beschuldigen u sinds februari 2012 (volgens u valselyk) van illegaal wapenbezit en plaatsten u in augustus 2012 in officiële opsporing. Bij een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u door hen gevangen genomen, gefolterd of ontvoerd te worden (CGVS p. 11 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aanvankelijk dat u op 6 maart 2012 (de dag waarop de geplande afreis van uw vrouw naar Egypte verhinderd werd wegens haar vasthouding) in Egypte werd opgebeld door FSB-medewerkers. Zo kwam u te weten dat uw vrouw werd vastgehouden. Ze eisten van u dat u zich bij hen in Ingoesjetië zou aanmelden. U sloot daarop het gesprek af, waarop ze u wel nog steeds terugbelden met telkens dezelfde vraag. Onmiddellijk daarna echter verklaart u dat u door hen één keer werd opgebeld met de gsm van uw vrouw en dat u hen vervolgens zelf meerdere keren opbelde in de loop van diezelfde dag (CGVS 4.12.2012 p. 12). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS legt u hierover nog een andere verklaring af. U verklaart immers dat u op 6 maart 2012 in Egypte een sms-bericht van uw vrouw kreeg met de boodschap dat ze aangehouden was en dat u haar moest terugbellen. Dat deed u via een online belsysteem vanuit een internetcafé; u kreeg de FSB-medewerker aan de lijn die u toestond ook even met uw vrouw te spreken. Als de verbinding daarop wegvalt, belt u uw vrouw nog een aantal keer terug op op haar gsm, maar vanuit een ander internetcafé. Alle pogingen bijeen, verklaart u dat u uw vrouw die dag zo'n drie à vier keer aan de lijn heeft gehad (CGVS 14.02.2013 p. 2). Als uw vrouw gevraagd wordt naar het verloop van jullie telefoonverkeer op 6 maart 2012, verklaart zij dat de FSB-medewerker u opbelde met haar gsm-toestel. Tijdens dit gesprek mocht ze u even spreken. Aangezien het belkrediet van haar gsm opgebeld was, belde u haar nog één keer terug vanuit een telefoonwinkel maar uw vrouw mocht tijdens dit tweede gesprek niet aan de lijn komen (CGVS vrouw p. 12-13). Als u geconfronteerd wordt met het feit dat uw vrouw in tegenstelling tot u niets zei over een sms-bericht en dat ze zei dat de FSB'er u opbelde terwijl u zei dat u zelf belde naar de gsm van uw vrouw vanuit een internetcafé, verklaart u dat uw vrouw het verkeerd gezegd heeft. Daarna wijzigt u nogmaals uw eigen verklaringen over dit telefoonverkeer door te stellen dat u uw vrouw toch niet vanuit een internetcafé opbelde (omdat die op dat uur gesloten waren) maar van bij een vriend (CGVS 14.02.2013 p. 6). Als u daarna ook gewezen wordt op het feit dat u uw vrouw die dag drie à vier keer aan de lijn zou hebben gehad terwijl uw vrouw zei dat dat maar één keer was, verklaart u opnieuw dat zij het verkeerd zegt en blijft u bij uw standpunt (CGVS 14.02.2013 p. 6). Echter, het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige versies kan nooit een afdoende verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast verklaart u dat er mensen van verschillende veiligheidsdiensten bij de ondervraging van uw vrouw aanwezig waren; zo had ze het onder andere over meerdere medewerkers van de FSB (op zijn minst twee) (CGVS 4.12.2012 p. 12, p. 15, p. 18 & p. 19). Uw vrouw daarentegen kan echter maar de aanwezigheid van slechts één FSB-medewerker bevestigen (CGVS vrouw p. 11-12 & p. 17). Als ze erop gewezen wordt dat u het over twee FSB-medewerkers had en dat u dat van haar weet, blijft ze erbij dat er slechts één FSB'er bij was (CGVS vrouw p. 17). Ook dit vormt geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Hoewel u niet bij de ondervraging aanwezig was, kan van jullie verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen; volgens u informeerde uw vrouw u immers altijd over alles wat er gebeurd was met haar (CGVS 14.02.2013 p. 3).

Aangezien u op het moment van deze arrestatie nog in Egypte was, wordt u gevraagd waar en wanneer u uw vrouw dan voor het eerst terugzag toen u was teruggekeerd naar Ingoesjetië. U antwoordt hierop dat dat eind mei-begin juni 2012 was in een tuin in het dorp Plievo waar niemand jullie kon zien (CGVS 14.02.2013 p. 4). Uw vrouw echter verklaart dat dit bij haar ouders in het dorp Karabulak was (CGVS vrouw p. 14). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat het volgens u toch in Plievo was (CGVS 14.02.2013 p. 7). Zoals reeds gezegd is het louter herhalen van de eigen versie van de feiten bijzonder pover te noemen ter verklaring van deze tegenstrijdigheid.

Verder verklaart u dat uw vrouw zelf in totaal vier keer meegenomen is geweest, waarvan één keer op 6 maart 2012 (CGVS 14.02.2013 p. 5). Als u dan geconfronteerd wordt met de uitspraken van uw vrouw hieromtrent, nl. dat zij gedurende maanden vele keren, zelfs bijna wekelijks, werd meegenomen en 'constant werd verhoord en bedreigd' (CGVS vrouw p. 10, p. 13 & p. 14), verklaart u dat u dat niet kon weten omdat u sinds uw terugkeer uit Egypte niet steeds bij uw vrouw was (CGVS 14.02.2013 p. 7). Echter, van u en uw vrouw kan verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen, aangezien jullie beiden verklaren dat jullie contact hielden met elkaar en dat uw vrouw u steeds op de hoogte hield van alles wat er met haar gebeurde, ook in verband met haar vasthoudingen, zelfs toen jullie niet samen verbleven (CGVS 14.02.2013 p. 3, p. 4 & p. 5 + CGVS vrouw p. 14 & p. 15).

Tot slot werd nog een ongerijmdheid vastgesteld in jullie verklaringen aangaande de manier waarop uw vrouw na haar vrijlating naar huis geraakte. U verklaart namelijk dat uw vrouw op 6 maart 2012 's avonds na haar vasthouding vrij mocht vertrekken van het gebouw van de terrorismebestrijding in Nazran. Via een achterdeur mocht ze vertrekken; op dat moment zag ze haar familieleden die zich daar buiten verzameld hadden en die haar dan naar huis brachten (CGVS 4.12.2012 p. 19). Uw vrouw daarentegen verklaart dat ze die avond door haar ontvoerders met een auto met geblindeerde ramen naar huis werd gebracht; op het moment dat ze plaats verliet waar ze werd vastgehouden, zag ze

haar familieleden staan, die echter niet wisten dat uw vrouw daar was aangezien de autoriteiten ten opzichte van haar familieleden bleven volhouden dat uw vrouw zich daar niet bevond (CGVS vrouw p. 11). Beide verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te verzoenen.

De hier opgesomde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden raken aan de kern van uw asielrelaas, nl. de vasthouding(en) van uw vrouw en haar ondervragingen over u en de plaats waar u uw vrouw voor het eerst terugzag na uw terugkeer uit Egypte (toen u uit veiligheidsoverwegingen onmiddellijk ging onderduiken). Aangezien u en uw vrouw er niet in slagen deze anomalieën op een afdoende manier te verklaren, ondermijnen deze elementen uw asielrelaas op ernstige wijze.

Ten tweede zijn er een aantal vaagheden en incoherenties te vinden in uw verklaringen en die van uw vrouw die uw asielrelaas bijkomend onaannemelijk maken.

Zo legt u onaannemelijk vage verklaringen af over een van de twee personen die voor u de oorzaak geweest zouden zijn van uw problemen, nl. A. A. (...) (de man na wiens arrestatie u door rechercheur K. (...) nogmaals beschuldigd werd van het bezit van een bom). Over A. (...) verklaart u dat hij samen met twee anderen werd opgepakt, op verdenking van het plegen van een aanslag. Als A. (...)’s moeder haar zoon gaat zoeken, krijgt ze van T. K. (...), hoofd van de Dienst Terreurbestrijding die uw vrouw al ondervraagd had, te horen dat u de bom aan A. (...) gegeven zou hebben die bij hem thuis gevonden was. A. (...)’s moeder vertelde dit door aan u en zij slaagde er op een bepaald moment in haar zoon terug te vinden. Wanneer A. (...) opgepakt werd of wanneer hij teruggevonden werd door zijn moeder kan u zich echter niet meer herinneren. Ook over de aanslag waarbij A. (...) betrokken zou zijn geweest, weet u niets te vertellen (CGVS 4.12.2012 p. 20-22). Als rechercheur K. (...) u er naar aanleiding van de arrestatie van A. (...) beschuldigde van de bom geleverd te hebben die gebruikt werd voor de bewuste aanslag, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u meer weet over de aanslag die A. (...) zou beraamd hebben en over zijn arrestatie; te meer als u verklaart op het internet meer te hebben gelezen over de lotgevallen van A. (...) (CGVS 4.12.2012 p. 21).

Uw vrouw langs haar kant, blijft enorm vaag over het aantal keer dat zij werd meegenomen door de ordediensten in verband met u. Zo verklaart ze dat ze meerdere keren meegenomen werd ('om de week, of anderhalve week of om de twee weken') maar een verdere specificatie van hoeveel keer in totaal dat zou gebeurd zijn, blijkt ze niet te kunnen geven. Ze herinnert zich nog goed de eerste vasthouding op 6 maart 2012, maar wanneer de andere keren zouden geweest zijn, herinnert ze zich dan weer niet (CGVS vrouw p. 13 & p. 14). Echter, als uw vrouw effectief verschillende keren zou zijn meegenomen, kan van haar toch verwacht worden dat ze deze arrestaties concreter kan aanduiden qua aantal en tijdstip. Dit is niet het geval. Ook haar verklaringen over haar klacht die ze indiende bij het parket van Magaz in verband met het gedrag van haar ondervrager K. (...), doen de wenkbrauwen fronsen. Ze weet immers niet te zeggen wanneer ze deze klacht indiende, wanneer ze te horen kreeg dat de zaak al was doorverwezen naar het parket van Nazran of wanneer ze haar klacht uiteindelijk introk. Bovendien legt ze van deze (officiële) stappen die ze blijkbaar had genomen geen enkel begin van bewijs neer (CGVS vrouw p. 13-14). Dit plaatst de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover op los zand.

Ten derde dient gewezen te worden op het vrijwillige contact dat uw vrouw nog had met de autoriteiten van jullie land nadat jullie problemen waren uitgebroken. Zo verkreeg zij op respectievelijk 4 en 16 april 2012 internationale paspoorten voor jullie drie jongste kinderen en zichzelf, via de gewone procedure zonder daarbij problemen te ondervinden (CGVS vrouw p. 3, p. 4 & p. 6 + zie document 1 vrouw). Op 15 augustus 2012 ging ze de geboorteakte van jullie pasgeboren dochter ophalen en verkreeg ze ook voor haar een internationaal paspoort, zonder problemen te ondervinden (CGVS vrouw p. 3 + zie document 6 vrouw). Verder liet uw vrouw jullie pasgeboren dochter op 4 september 2012 registreren in haar intern paspoort (CGVS vrouw p. 6 + zie document 1 vrouw). Dit gedrag valt echter zeer moeilijk te rijmen met de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging. Indien jullie daadwerkelijk problemen kenden met jullie autoriteiten, is het niet aannemelijk dat uw vrouw het risico zou nemen om zich na het ontstaan van jullie problemen nog meermaals vrijwillig tot jullie autoriteiten te wenden voor het verkrijgen van de hierboven aangehaalde documenten. Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas, maar ook de ernst van de door jullie verklaarde vrees danig aangetast.

Het feit dat uw vrouw op 16 april 2012 alsnog een internationaal paspoort uitgereikt kreeg, valt evenmin te verzoenen met de door jullie aangehaalde problemen. Uw vrouw was volgens jullie beider verklaringen immers op 6 maart 2012 meegenomen door de dienst ter bestrijding van extremisme en terrorisme; daarbij werd ze over u ondervraagd door medewerkers van de FSB en werd haar internationaal paspoort afgenomen om te vermijden dat ze naar het buitenland zou vertrekken (i.c. Egypte). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat men enkel een internationaal paspoort krijgt na het fiat van de FSB. In dit opzicht is het heel ongeloofwaardig dat uw vrouw amper een maand na haar (eerste) arrestatie en ondervraging door de FSB probleemloos een nieuw paspoort zou verkregen hebben. Te meer omdat haar internationaal paspoort net door de FSB was ingehouden om te voorkomen

dat ze het land zou verlaten. Pas wanneer u zich zou aanmelden bij de FSB zou zij het land opnieuw mogen verlaten (CGVS 4.12.2012 p. 12). Ook hierdoor komt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in het gedrang.

Ten vierde legt u een aantal documenten neer waarmee u uw asielrelaas wil staven, meer bepaald een aantal online krantenartikels en een brief met bijhorend opsporingsbericht van de MVD (zie documenten 3 en 4). Het CGVS is echter van mening dat deze documenten daar niet in slagen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit absoluut niet het geval. Verder heeft het Commissariaat-generaal redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van de brief van de MVD waarin uw opsporing vermeld wordt. Hiertoe beschikt het Commissariaat-generaal over enkele vormelijke aanwijzingen. Zo is op de brief duidelijk een niet-identificeerbare, lichtgrijze streep te zien met onderaan de afdruk van een aantal letters, die doet vermoeden dat het document een kopie betreft. Verder ontbreekt op de brief een officiële stempel van de instantie die het uitgegeven heeft. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat in Ingoesetië en de Russische Federatie tegen betaling eender welk document kan worden verkregen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten, wat de authenticiteit en bewijswaarde van deze documenten verder sterk relativeert. U blijft trouwens opvallend vaag over de wijze waarop dit document verkregen werd. Aangezien deze brief gericht is van de ene overheidsdienst aan de andere (nl. politie Magaz en Informatiecentrum Ingoesjetië), wordt u namelijk gevraagd hoe dit document in uw bezit is geraakt. U verklaart hierop dat u daar een tante heeft en dat ze dat via kennissen kon bekomen, maar u blijft heel vaag over de manier waarop dat zou gebeurd zijn. Als u gevraagd wordt waar uw tante precies werkt, verklaart u dat ze gepensioneerd is. Als u dan gevraagd wordt hoe, via wie of waar ze deze brief en bijlage dan kon regelen, verklaart u dat u het niet weet (CGVS 4.12.2012 p. 8-9). Echter, als u met deze brief en bijlage wil aantonen dat u officieel gezocht wordt in uw land en als u deze documenten via uw tante verkregen heeft, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet hoe ze dit in handen had gekregen.

In verband met de internetartikels die u neerlegt, waarin uw naam 'T. O. (...)' vermeld wordt en uw foto tweemaal afgebeeld staat, dient het volgende opgemerkt te worden. Zoals bij de brief van de MVD kan opgemerkt worden dat de bewijswaarde van deze artikels ten aanzien van de door u aangehaalde problemen meteen gerelativeerd wordt door uw incoherente verklaringen en die van uw vrouw hierover (zie boven). Dat de T. O. (...) waarover sprake in de artikels 24 jaar oud zou zijn (en u op het moment van het verschijnen van deze artikels reeds 30), is ook opvallend. U merkte zelf wel op dat uw geboortedatum in het ene artikel verkeerd is. Als verklaring hiervoor stelt u dat de persoon op de tweede foto iemand betreft die in 1988 geboren is en de geboortedata door elkaar gehaald werden (CGVS 4.12.2012 p.10). Deze verklaring is niet afdoende omdat er ten eerste staat dat jullie beiden in 1988 geboren zijn en er dus slechts sprake is van 1 geboortjaar. Bovendien komt ook de leeftijd in 2 van de 3 andere artikels niet met de uwe overeen. In twee van de drie andere artikels staat namelijk ook dat de gezochte T. O. (...) 24 jaar oud is, terwijl u op dat moment reeds 30 was.

Ten slotte, wat betreft uw reisroute, verklaart u dat u uw interne en internationale paspoort bij had maar dat u deze documenten onderweg niet gebruikt heeft omdat u zowel de Russisch-Oekraïense als Oekraïens-Poolse grens te voet (en dus illegaal) overstak (CGVS 4.12.2012 p. 10-11). Deze verklaringen (over vooral de grens tussen Oekraïne en Polen) zijn echter weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de groene grens tussen deze landen door de Poolse autoriteiten gecontroleerd wordt door camerabewaking in torens en door mobiele controles (te voet, te paard, motorisch en zelfs per helikopter/vliegtuig), zowel overdag als 's nachts. Er wordt ondermeer gebruik gemaakt van thermovisie-materiaal (die de uitgestraalde warmte van personen detecteert), nightvision-apparatuur en onzichtbare, in de bodem geïnstalleerde perimetrische apparatuur (die beweging van zowel mens als dier registreert) waarmee goederensmokkel en illegale binnenkomst worden opgespoord. Dat u deze grens te voet en illegaal heeft overschreden zoals u beweert, is bijgevolg quasi onmogelijk. Op die manier rijst het sterke vermoeden dat u de Schengenzone op een andere manier, op een ander tijdstip, via een andere route en/of met andere identiteitsdocumenten dan de uwe bent binnengekomen en dat u bijkomende informatie over uw reisroute bewust achterhoudt of verbergt voor de Belgische asielinstanties. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw interne en internationale Russische paspoort bevatten immers

louter identiteitsgegevens die hier niet betwist worden. Van de overige documenten werd reeds eerder aangetoond dat ze uw asielrelaas niet kunnen staven (de brief van de MVD en de online artikels, zie boven). Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw O. D. (...) (O.V. xxxxxxxx) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS vrouw p. 10) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens meent zij dat er een schending is van de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een derde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto 13 EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “fair play-beginsel” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop deze bepaling of dit beginsel werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “lopende het dringend beroep”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld op generlei wijze een concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar echtgenote, de verschillende vaagheden en incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij en van haar echtgenote, de vaststelling dat de

echtgenote van verzoekende partij vrijwillig contact had met de autoriteiten nadat hun problemen waren uitgebroken, de onaannemelijkheid dat de echtgenote van verzoekende partij nog een internationaal paspoort heeft verkregen nadat haar vorige internationaal paspoort werd ingehouden door de FSB om te voorkomen dat zij het land zou verlaten en ten slotte de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij aangaande haar reisroute verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen, zijnde de tegenstrijdigheden, de inconsistenties, de vage verklaringen en het persoonlijke gedrag wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij dan wel aan haar echtgenote, spreekt voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat er in casu door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich heeft beperkt tot tal van eigen beweringen dewelke berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaring van verzoekende partij. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich niet kan beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht maar dat actief op zoek wordt gegaan naar elementen om de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Verzoekende partij argumenteert verder dat het totaal niet correct is dat, wanneer zij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, verwerende partij geen onderzoek hiernaar heeft verricht. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat zij blijft bij haar asielrelaas en dat haar verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot "tal van eigen beweringen" dewelke berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaring van verzoekende partij. In casu heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij en haar echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, dat er verschillende vaagheden en incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij en die van haar echtgenote waren, dat de echtgenote van verzoekende partij vrijwillig contact had met de autoriteiten nadat hun problemen waren uitgebroken, dat de echtgenote van verzoekende partij nog een internationaal paspoort heeft gekregen nadat haar vorige internationaal paspoort werd ingehouden door de FSB om te voorkomen dat zij het land zou verlaten, dat er twijfel is omtrent de authenticiteit van de brief van de MVD waarin de opsporing van verzoekende partij vermeld wordt, dat de leeftijd van de T. O. in de internetartikels niet overeenkomt met deze van verzoekende partij en ten slotte dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar reisroute ongeloofwaardig zijn. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.19. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Waar verwerende partij nog wordt verweten geen onderzoek te hebben verricht naar door verzoekende partij aangehaalde derden, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling zelf en dat verzoekende partij derhalve zelf de verantwoordelijkheid draagt om alle informatie en stukken aan te brengen die haar relaas kunnen staven. Het komt niet aan verwerende partij toe om door onderzoek eventuele lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij erop wijst dat verwerende partij enerzijds stelt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, namelijk "verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen", maar anderzijds er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partij er wel geen last van zal hebben, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Evenwel blijft verzoekende partij hier in gebreke, gezien de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Het betoog dat verwerende partij er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partij wel geen last zal hebben van de problemen in Ingoesjetië, gaat volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, daar door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadeel van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tot slot vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissing die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.7.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd. Dit kan immers niet worden afgeleid uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden of uit de motieven in de bestreden beslissing.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden, vaagheden en incoherenties die door verwerende partij werden vastgesteld. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt vereist "alles te weten".

2.2.10.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote omtrent het telefoonverkeer tussen verzoekende partij en haar echtgenote tijdens deze laatste haar vasthouding, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij zich aanvankelijk heeft vergist betreffende het feit dat zij werd opgebeld door FSB-medewerkers. Tijdens haar tweede gehoor heeft zij zich vervolgens gecorrigeerd. Zich vergissen is menselijk en kan verzoekende partij niet kwalijk worden genomen, temeer daar zij zichzelf gecorrigeerd heeft. Verder wijst verzoekende partij erop dat haar echtgenote dermate gechoqueerd was door de feiten dat zij een aantal zaken vergeten is. Verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een slechte vertaling. Ten slotte verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat er een eerste maal gebeld is geweest met de gsm, nadien is er een paar keer met "Multiphone" gebeld geweest en vervolgens heeft de FSB zelf gebeld.

2.2.10.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). In casu kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Inzake het argument van verzoekende partij dat haar echtgenote dermate gechoqueerd was door de feiten dat zij een aantal zaken vergeten is, meent de Raad dat van dermate belangrijke en ingrijpende gebeurtenis – het gaat immers om het contact tussen verzoekende partij en haar echtgenote tijdens deze laatste haar aanhouding op 6 maart 2012 waarbij zij uitgescholden werd en waarbij men getracht heeft haar hoofddoek los te trekken – kan worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene is gegrift zodat deze bij machte moet zijn om deze gebeurtenis op een volledige, geloofwaardige en eenduidige manier weer te geven. Bovendien toont verzoekende partij door middel van medische of psychiatrische attesten niet aan dat het cognitief geheugen van haar echtgenote dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij zichzelf heeft gecorrigeerd tijdens haar tweede gehoor, merkt de Raad op dat door verzoekende partij bij de aanvang van haar tweede gehoor verklaard werd dat zij bij haar verklaringen van haar eerste gehoor blijft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 2). Verzoekende partij doet geen enkele rechtzetting van eventuele vergissingen die zij zou hebben gemaakt tijdens haar eerste gehoor. Wanneer verzoekende partij wordt bevraagd aangaande het contact met haar echtgenote tijdens deze laatste haar aanhouding, merkt verzoekende

partij op geen enkel moment op dat haar verklaring tijdens haar eerste gehoor hieromtrent foutief was (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 2). Wanneer verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor voor de eerste keer wordt gevraagd naar het verloop van haar contact met haar echtgenote, verklaart verzoekende partij dat toen zij wakker werd, zij een sms-bericht zag van haar echtgenote waarin stond "bel terug". Verzoekende partij heeft haar teruggebeld via de site "Interfoon" in een internetcafé. Hier heeft zij haar echtgenote slechts kort kunnen spreken doordat ze geen verbinding meer had. Verzoekende partij is vervolgens naar een ander internetcafé gegaan en heeft haar echtgenote opnieuw opgebeld. Verzoekende partij verklaart haar echtgenote drie à vier keer aan de lijn te hebben gehad (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 2). Wanneer verzoekende partij aan het einde van haar tweede gehoor geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden van haar eigen verklaringen ten aanzien van de verklaringen van haar echtgenote – haar echtgenote zegt niets over een sms, verklaart dat de FSB-medewerkers verzoekende partij zelf hebben opgebeld en stelt dat zij verzoekende partij slechts één keer aan de lijn heeft gehad – legt verzoekende partij volgende verklaringen af:

"U zei daarnet dat u in EG op 6.03.2012 merkte dat u een sms had gekregen van uw vrouw waarin stond dat u haar moest terug opbellen; dat deed u via een telefoonwinkel in EG en kwam zo in contact met de mensen die haar gearresteerd hadden. Uw vrouw daarentegen zei niets over een sms, maar dat de mensen die haar gearresteerd hadden u zelf opbelden met haar gsm. Van waar dat verschil?

Ze heeft het blijkbaar verkeerd gezegd. Misschien zei ze dat ze me probeerde te bellen maar dat ik niet opbelde. Ik kreeg een sms. Ik ging dan naar een internetcafé. Eigenlijk niet: want internetcafés zijn dan gesloten op dat uur. Ik ging eigenlijk naar het huis van een vriend. Ik kreeg dat sms'je en belde haar terug van bij mijn vriend.

U heeft haar die dag nog gebeld en haar een drietal keer aan de lijn gehad, zei u. Uw vrouw daarentegen zegt dat jullie elkaar die dag maar één keer aan de lijn hebben gehad.

Ze heeft het verkeerd gezegd. Ze was in shock. Het gaat telkens over korte gesprekken. Daarna belde ik haar op en ze nam niet op; toen ik haar opnieuw opbelde, zei ze dat ze op dat ogenblik niet kon spreken. Dat was paar keer gebeurd zo. Ik heb haar nogmaals opgebeld en vroeg of ze haar aangeraakt hadden of uitgescholden." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 6). Met de bondige uitleg in haar verzoekschrift dat er een eerste maal is gebeld geweest met de gsm, waarna dan een paar keer met "Multiphone" gebeld is geweest en dat vervolgens de FSB zelf gebeld heeft, weerlegt verzoekende partij noch de vaststelling dat verzoekende partij verklaard heeft een sms te hebben ontvangen van haar echtgenote terwijl haar echtgenote geen enkele melding maakt van een sms en verklaart dat het de FSB-medewerkers waren die verzoekende partij zelf opbelden noch de vaststelling dat verzoekende partij eerst verklaart naar een internetcafé te zijn gegaan maar nadien stelt toch niet naar een internetcafé te zijn gegaan maar naar een vriend. De tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en de verklaringen van haar echtgenote aangaande het aantal keren dat verzoekende partij haar echtgenote heeft gesproken wordt hiermee evenmin op enige wijze manier weerlegt.

De Raad merkt verder op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de vertaling van het Russisch naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij inzake de vaststelling van verwerende partij dat enerzijds door verzoekende partij wordt verklaard dat er meerdere medewerkers van de FSB aanwezig waren bij de ondervraging van haar echtgenote terwijl anderzijds haar echtgenote verklaart dat er slechts één FSB-medewerker aanwezig was, betoogt dat er twee ondervragingen door de FSB plaatsvonden en dat haar echtgenote het over de ene ondervraging had terwijl zijzelf het over de andere ondervraging had, is de Raad van oordeel dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.12.1. Verzoekende partij verklaart in haar verzoekschrift omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij haar echtgenote voor het eerst na haar terugkeer uit

Egypte in het dorp Plievo zag terwijl haar echtgenote verklaart dat dit bij haar ouders in het dorp Karabulak was, dat verzoekende partij en haar echtgenote elkaar de eerste keer hebben teruggezien in Plievo en dat ze elkaar de volgende keer zagen in Karabulak.

2.2.12.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat zowel aan haar als aan haar echtgenote duidelijk werd gevraagd wanneer ze elkaar voor het eerst hebben teruggezien na de terugkeer van verzoekende partij uit Egypte. Het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal van 14 februari 2013 verliep desbetreffend als volgt:

"Toen u was teruggekomen uit EG, waar en wanneer vrouw teruggezien voor het eerst?

Ik zag haar in het dorp Plievo gezien." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 4). De echtgenote van verzoekende partij verklaart echter het volgende tijdens haar gehoor van 14 februari 2013:

"Dus u ziet hem voor het eerst terug bij uw ouders toen hij uit EG was teruggekomen?

Ja

Waar is dat?

In Karabulak." (administratief dossier, B-aanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 14). Het louter hernemen van haar verklaring dat het wel degelijk in Plievo was dat verzoekende partij en haar echtgenote elkaar voor de eerste maal na de terugkeer van verzoekende partij hebben teruggezien is niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid met de verklaring van haar echtgenote te ontkrachten. Verzoekende partij laat na om concrete argumenten aan te brengen die haar verklaringen en die van haar echtgenote in een ander daglicht kunnen stellen.

2.2.13.1. In verband met de tegenstrijdige verklaringen over het aantal keren de echtgenote van verzoekende partij meegenomen is geweest, benadrukt verzoekende partij dat het haar echtgenote is die deze feiten heeft ondergaan en dat zijzelf niet aanwezig was. Verder stelt ze dat ze het aantal keer dat haar echtgenote is meegenomen niet goed weet en dat zij dit ook duidelijk heeft gemaakt tijdens haar gehoor. Verzoekende partij werd evenwel verplicht een cijfer te geven, waarop zij vervolgens stelde dat het misschien vier of vijf keer was, dit terwijl door haar werd gesteld dat ze het niet wist.

2.2.13.2. De Raad wijst er wederom op dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. Daar waar verzoekende partij haar onwetendheid omtrent het aantal keer haar echtgenote is meegenomen door de autoriteiten tracht te vergoelijken door erop te wijzen dat zij niet aanwezig was, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat zij tijdens haar verblijf in Egypte nog telefonisch contact had met haar echtgenote en dat haar echtgenote haar alles vertelde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 5). Door haar echtgenote werd bovendien verklaard dat zij verzoekende partij had verteld over haar talrijke arrestaties, zowel toen deze zich nog in Egypte bevond (administratief dossier, B-aanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 14) als toen verzoekende partij na haar terugkeer uit Egypte ondergedoken leefde in Plievo (administratief dossier, B-aanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 15). De afwezigheid van verzoekende partij kan aldus geen verschoningsgrond vormen voor het gegeven dat verzoekende partij niet op de hoogte is van het feit dat haar echtgenote dermate vaak werd meegenomen. Het aanzienlijke verschil tussen enerzijds de verklaring van verzoekende partij dat haar echtgenote vier keer werd meegenomen ("Weet u hoeveel keer ze in totaal nog zou zijn meegenomen geweest (dus tussen 6.03.2012 en haar vertrek)? Ik herinner me nog goed 6.03 en in totaal vier keer was dat." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 5)) en anderzijds de verklaring van haar echtgenote dat zij vele keren werd meegenomen ("Ik was meerdere keren meegenomen. Om de week, of anderhalve week of om de twee weken" (administratief dossier, B-aanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 13) "(...) Hoeveel keer nog meegenomen in periode 6.03-vertrek? Veel keren. Het concrete getal kan ik niet noemen." (administratief dossier, B-aanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2013, p. 14) is gezien het door verzoekende partij en haar echtgenote beweerde contact tussen beiden dan ook onaanvaardbaar.

2.2.14.1. Wat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote over de manier waarop de echtgenote van verzoekende partij na haar vrijlating naar huis geraakte, aangaat, stelt verzoekende partij dat zowel zijzelf als haar echtgenote verklaard hebben dat haar echtgenote naar huis werd gebracht met de auto en dat haar echtgenote bij het verlaten van het gebouw haar familieleden zag, maar dat zij haar evenwel niet zagen. Verzoekende partij oppert dat het een foutieve vertaling betreft van haar verklaring hieromtrent.

2.2.14.2. De Raad meent dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de vertaling van het Russisch naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

2.2.15. Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde vaagheden en incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij en in deze van haar echtgenote – met name legt verzoekende partij onaannemelijk vage verklaringen af over A. A. en blijft haar echtgenote vaag over de klacht die zij indiende in verband met het gedrag van haar ondervrager K. – de vastgestelde onaannemelijkheid dat de echtgenote van verzoekende partij nog vrijwillig contact had met de autoriteiten nadat hun problemen reeds waren uitgebroken, de vastgestelde onaannemelijkheid dat de echtgenote van verzoekende partij nog een internationaal paspoort heeft gekregen op 16 april 2012 nadat haar internationaal paspoort werd afgenomen door medewerkers van de FSB om te vermijden dat ze naar het buitenland zou vertrekken en de vaststellingen van verwerende partij inzake de brief van de MVD – er wordt getwijfeld aan de authenticiteit van de brief en verzoekende partij blijft opvallend vaag over de wijze waarop dit document verkregen werd – en inzake de internetartikels – de leeftijd van de T. O. waarvan sprake is in de artikels komt niet overeen met de leeftijd van verzoekende partij – die door verzoekende partij werden neergelegd en de vastgestelde onaannemelijkheden aangaande haar reisweg, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.16. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur ernstig geschonden zijn aangezien haar verklaringen over de door haar ondergane gebeurtenissen en de door haar aangebrachte documenten totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd door verwerende partij, waarbij er bovendien een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.7.2. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat alle door verzoekende partij aangebrachte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in onderhavige bestreden beslissing. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.17. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die in casu niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet correct motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en dat er geen enkel onderzoek werd verricht met betrekking tot de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetie, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet." Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de "Subject Related Briefing" betreffende "Ingoesjetië - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië" van 3 augustus 2012 (stuk 13, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Ingoesjetië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partij dat de gevechtshandelingen er zouden zijn toegenomen in omvang en intensiteit – wat op zich geen afbreuk doet aan het gericht karakter van deze handelingen – betreft derhalve een blote bewering daar niet onderbouwd met enige concrete informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 4 december 2012 en d.d. 14 februari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een usb-stick neerlegt waarop volgens haar een opsporingsbericht te zien is dat op de Russische televisie zou zijn uitgezonden en waarop zij te zien is, stelt de Raad vast dat in dit fragment foto's van meerdere personen worden getoond die voorzien zijn van een commentaar die niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de

rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze informatie niet in overweging. Verder oordeelt de Raad dat aan documenten, inclusief gegevens zoals weergegeven op voormelde usb-stick, die ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas worden aangebracht, enkel bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet aan de orde is.

2.2.21. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 februari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT